

[Dose.]

distriktsjordemødrenes forhold rundt omkring i amterne, da det vil være vanskeligt at få placeret distriktsjordemødrene i de store distrikter, de skal have i dag for at komme op på at bistå ved 70—100 fødsler om året. Det er altså ikke, fordi man i almindelighed ønsker længere tid inden revision af lovene, men fordi der her er tale om specielle forhold, hvor ministeren skal have længere tid til at se på sagerne inden en eventuel mulig revision. Det forhindrer naturligvis ikke, hvis der er mulighed for det, at foretage en revision tidligere, specielt hvis en kommende tjenestemandskommission skulle komme til et resultat og den til sin tid siddende rigsdag vil ændre reglerne med hensyn til forsørgere og ikkeforsørgere, pensioner o. lign. Jeg går ud fra, at man fra ministeriets side i så fald vil stille forslag om ændringer på dette område, så jordemødre, der er i tjenestemandslignende stillinger, også vil få fordel af sådanne eventuelle ændringer.

I forbindelse med bestemmelserne angående Færøerne, både den nye § 24 i forslag til lov om udøvelse af jordemodergerning og den nye paragraf, § 19, i forslag til lov om distriktsjordemødre — disse ændringer, som er foreslået af ministeren og tiltrådt af udvalget —, vil jeg gerne sige, at på et enkelt område er der forskel på det, der kommer til at gælde for jordemødre på Færøerne og i Danmark. Det skyldes, har jeg forstået, at hjemmestyret på Færøerne har ønsket den ordning, der er tale om her, og ministeren har ønsket at imødekomme Færøerne for at få forslagene igennem allerede nu. Såvidt jeg har forstået, er ordningen også tiltrådt af de to folketingsmænd Johan Poulsen og P. M. Dam — Færøernes landstingsmand, det ærede medlem hr. Niclasan, er jo syg. Jeg ved, at for folketingsmand P. M. Dams vedkommende har tilslutningen været afhængig af, at det var en beslutning i det færøske lagting, som ministeren har stillet sig bagved, og som landstingsudvalget altså har accepteret — begge folketingsmænd er rejst i dag og kan derfor ikke være tilstede, når sagen skal behandles i det andet høje ting. Hr. P. M. Dam gør, efter hvad der er refereret for mig, den principielle opfattelse gældende; at den forskel, der er tale om mellem den færøske og den almindelige ordning, er et problem, der

skal diskuteres på Færøerne, og at man her må acceptere det ændringsforslag, som er stillet af ministeren, og som er vedtaget af det færøske lagting.

Jeg takker altså personlig og på min gruppes vegne, fordi lovforslaget på visse punkter bliver forbedret.

I denne forbindelse vil jeg gerne have lov til at gøre et par enkelte bemærkninger, der har relation til den diskussion, der fandt sted, efter at lovforslaget var blevet fremsat, og hvorunder der mellem den højtærede minister og mig veksledes et par bemærkninger. Jeg spurgte ministeren, hvorfor der ikke var forhandlet med Københavns kommune i lighed med, hvad der havde fundet sted med hensyn til amts- og sognekommunerne. Ministeren svarede, at det var der formentlig ingen grund til for Københavns kommunes vedkommende. Det bøjede jeg mig for, men bebudede at ville vende tilbage til det almindelige spørgsmål om fribefordring, regler, som man siger ikke gælder for Københavns kommune. Jeg vil gerne rette den misforståelse, der eventuelt måtte være om dette spørgsmål med hensyn til Københavns kommune. Jeg har her en redegørelse, som jeg på anmodning har fået fra kommunen den 8. april 1952; dens tal har altså gyldighed indtil det tidspunkt, men beløbene er ikke blevet mindre til dato. Det hedder heri:

„Reglerne om kommunernes pligt til at yde fribefordring dels til patienters transport til og fra læge, jordemoder og hospitaler (sygehuse), dels til lægers og jordemødres transport til og fra patienterne findes i folkeforsikringslovens § 17, men denne bestemmelse finder ikke anvendelse i Københavns kommune.

For Københavns kommunes vedkommende må læger og jordemødre selv bære udgifterne ved deres transport til og fra patienterne, ligesom disse selv må bære udgifterne ved transport til og fra læge.

Befordring af patienter til og fra hospitaler påhviler ligeledes patienterne selv, men i de tilfælde, hvor transport med sygevojn er nødvendig, foregår denne ved hospitalsvæsenets foranstaltning med dettes sygevojn, dog at transporten i tilfælde af tilskadekomst eller pludselig opstået sygdom sker ved Københavns brandvæsens ambulancer.